

Truth nr. 1: Als er iets gebeurt zonder dat je Nonna erachter komt en het de hele familie vertelt, is het niet echt gebeurd

Zondagmiddag 8 mei

Olivia

Vrijwel elke mijlpaal in mijn leven is op een of andere manier verbonden aan het huis van mijn opa en oma. Eerste pasjes? Vier stappen door de gang. Eerste tand eruit? Bleef vastzitten in een karamelappel die Nonna met Halloween voor ons had klaargezet. Eerste zoen? In de achtste gekregen van Jason McAfee, vriend van mijn neef Charlie en buurjongen Wes, toen we op zolder het kusspel deden.

Dus toen we de laatstejaarsvragenlijst moesten invullen, was meteen duidelijk waar we zouden verzamelen.

‘Oké, heeft iedereen een pen?’ vraagt Nonna vanaf haar plek aan het hoofd van de tafel.

Charlie, die naast me zit, klopt een paar keer op zijn borst en kijkt dan naar de grond. ‘Ik ben de mijne kwijt.’

Nonna rolt een paar pennen naar me toe. ‘Olivia, geef deze alsjeblieft door aan Charlie en wie er nog meer een nodig heeft.’

Charlie probeert alle pennen uit voordat hij er een kiest. De rest legt hij in het midden van de tafel.

‘Is het niet vreemd dat ik meedoe?’ vraagt onze nicht Sophie. ‘Ik bedoel, ik ben blij dat ik hier ben, maar ik hoef hem bij niemand in te leveren.’

‘Lever hem maar bij mij in, dan bewaar ik hem bij de andere,’ antwoordt Nonna. Ze wijst naar de gestoffeerde doos op het aanrecht. Dan knipoogt ze naar Wes, die tegenover mij aan tafel zit, naast Sophie. ‘Van jou wil ik ook een exemplaar.’

Wes straalt. Hij krabbelt zijn volledige naam boven aan zijn vragenlijst en gaat kaarsrecht zitten in afwachting van Nonna.

Oom Sal leunt tegen het aanrecht met een verfrommeld, gevlekt stuk papier tussen zijn vingers. ‘Als de tweeling hier over vijf minuten nog niet is, beginnen we zonder hen.’

Nonna kijkt naar de klok en vervolgens naar de achterdeur, voordat ze Sal aankijkt. ‘Maggie Mae zei dat ze zouden komen.’

Oom Sal rolt met zijn ogen en richt zich weer op zijn telefoon.

In deze familie heeft mijn oma het laatste woord, ook bij het invullen van de vragenlijst.

Onze school is net zo trots op tradities als zij. Toen ze hier achtenvijftig jaar geleden mee begonnen, waren er maar een paar algemene vragen voor laatstejaars: *ga je studeren? Zo ja, waar? Wat wil je later worden?* Maar de vragenlijst is een eigen leven gaan leiden. Nu wil de school weten wat je mooiste herinnering is en wat je gênantste, je favoriete goede doel, wat je aan de wereld zou willen veranderen, enzovoort. De antwoorden worden weergegeven op het grote witte scherm dat aan het plafond hangt, terwijl we een voor een in toga en baret aan komen lopen. Nonna heeft kopieën bewaard van alle vragenlijsten die onze fami-

lieden ooit hebben ingevuld. En aangezien we allemaal op dezelfde highschool hebben gezeten, behalve Sophie en haar oudere zus Margot, heeft ze van iedereen een vragenlijst.

En nu is het een Ding. Een ding dat één keer per jaar onderdeel is van het zondagse familiediner. Een ding dat de huidige laatstejaars in het bijzijn van iedereen invullen, waarna we de antwoorden vergelijken met die van onze ouders. En die van onze ooms en tantes. En die van onze neven en nichten.

Nou goed, je snapt het.

Sophie hoeft het voor haar school niet te doen, maar wel voor Nonna, net zoals Margot heeft gedaan. En aangezien Wes erelid van deze familie is, komt hij er ook niet onderuit.

Niet dat het hun uitmaakt. Ze lijken het zelfs leuk te vinden om hier te zijn. Of misschien is dat omdat ze altijd graag bij elkaar zijn, wat we ook doen of waar we ook zijn.

Terwijl Nonna tevreden naar Sophie en Wes kijkt, is de rest van ons als de dood dat ze zich met onze zaken bemoeit. Ik heb enorm mijn best gedaan om de breuk tussen Drew en mij geheim te houden, uit angst dat ze blind dates voor me zou gaan regelen, zoals vorige kerst. Oom Michael is sindsdien nooit meer op bezoek geweest. Hij is haar laatste nog ongetrouwde kind en huivert bij het idee dat Nonna een echtgenoot voor hem gaat zoeken.

De achterdeur vliegt open. Tante Maggie Mae komt gehaast binnen met vlak achter zich de Valse Meiden, gevolgd door oom Marcus en de jongere tweeling Frankie en Freddie. Mary Jo en Jo Lynn dragen allebei een linnen jurk, de ene zachtroze en de andere lila, hun donkere haar steil en glad, alsof de luchtvochtigheid geen vat op hen heeft.

Charlie kijkt snel de tafel rond, en ik zie dat hij zich realiseert dat alleen naast hem nog plek is.

Hij leunt naar me toe. 'Snel, van stoel ruilen.' Charlie is onze twee-

lingnichtjes Mary Jo en Jo Lynn de 'Valse Meiden' gaan noemen toen we twaalf waren en ze in Florida een grap met hem uithaalden ten overstaan van een paar leuke meisjes. Het moet gezegd dat hij ook echt wel een beetje te oud was voor een *Star Wars*-broek, maar omdat hij met Sophie, Wes en mij de Vrolijke Vier vormde, moesten we het wel voor hem opnemen.

En Charlie heeft gelijk: de Valse Meiden zijn vals.

Ik schud mijn hoofd en pak de randen van mijn stoel vast, voor het geval hij besluit me weg te duwen. 'Echt niet.'

'Ze hebben iemand bij zich,' fluistert Wes vanaf de overkant van de tafel.

We draaien ons allemaal om naar tante Maggie Mae en oom Marcus aan de andere kant van de ruimte, maar ik kan niet zien wie er met hen mee is gekomen, want oom Ronnie zit in de weg.

'Een van hun vriendjes?' vraag ik, maar ik weet dat Wes hem dan wel zou hebben herkend. Aiden en Brent, de vriendjes van de Valse Meiden, waren uitgenodigd, maar hebben het aanbod afgeslagen. Dat was een zeer stressvol moment in de groepsapp, want er zijn maar heel weinig mensen die Nonna iets weigeren.

Oom Ronnie schuift dichterbij tante Patrice toe, en dan zie ik eindelijk de vreemde in ons midden.

De onbekende jongen die naast tante Maggie Mae staat, is lang en heeft donkere krullen. Hij draagt een vaal t-shirt en een nog valere spijkerbroek, die losjes om zijn heupen hangt. De jongen doet me aan een hiker of surfer denken en lijkt zich alles behalve op zijn gemak te voelen in deze drukke keuken, ingeklemd tussen mijn oom en tante.

Hij kijkt de ruimte rond, en ik voel dat zijn blik bij mij blijft hangen. Hij glimlacht vaag, en ik zou zweren dat ik hem ken. In gedachten ga ik op alfabet alle jongensnamen af, in de hoop dat er iets komt bovendrijven.

Dat gebeurt niet.

Mary Jo ploft naast Charlie neer. Ze legt haar vragenlijst op tafel en pakt zijn pen.

Charlie slaakt een diepe zucht. Dan pakt hij een nieuwe pen van het midden van de tafel.

‘Oké, iedereen is er!’ roept Nonna uit. ‘En volgens mij hebben we nog nooit zo veel laatstejaars tegelijk gehad!’

Mijn familie is reusachtig. En luidruchtig. Mijn opa is geboren en getogen op Sicilië, maar hij leerde mijn grootmoeder kennen toen hij hier in Amerika ging studeren. Hij zou maar een jaar in de VS blijven, maar ze werden verliefd, trouwden en kregen acht kinderen. Hij is nooit naar Sicilië teruggekeerd, behalve voor vakantie. Een paar maanden geleden vierden ze hun vijftigjarig huwelijksjubileum. Op dat feest dansten tante Patrice en oom Ronnie alsof ze alleen op de wereld waren, terwijl iedereen toekeek. Ze zijn allebei een beetje vreemd. Nonna en Opi zijn een droomstel. Dat kun je van tante Patrice en oom Ronnie niet zeggen.

Er zijn dit jaar zes laatstejaars: Charlie, Sophie, Wes, de Valse Meiden en ik. Ik kijk de tafel rond. In de zee van donker haar valt Wes met zijn blonde hoofd behoorlijk op. Hij woont al zijn hele leven naast Nonna en Opi en is met ons opgegroeid. Verder zijn er zeker nog twintig andere leden van de familie Messina in de keuken – tantes en ooms en neven en nichten. Sommigen hebben dit vóór ons gedaan, anderen komen na ons. O, en één vreemde.

Ik kijk nog eens naar de jongen naast tante Maggie Mae. Hij leunt tegen de muur en heeft zijn armen over elkaar geslagen. Als hij ziet dat ik naar hem staar, draai ik me beschaamd weer om.

‘Oké,’ roept Nonna, ‘laten we beginnen!’

Jo Lynn veert iets omhoog en kijkt naar haar ouders. ‘Doe je mee?’ vraagt ze aan de jongen naar wie ik uit alle macht níét probeer te kijken.

Wil ze op die manier goedmaken dat hun vriendjes het hebben laten afweten?

Nonna draait zich om, totdat ze bijna achterstevoren op haar stoel zit. ‘O! Wie is dit?’ vraagt ze opgewonden. ‘Ja, kom erbij!’ voegt ze eraan toe zonder het antwoord af te wachten.

Tante Maggie Mae slaat haar arm om de Nieuwe Jongen heen. ‘Jullie kennen Leo toch nog wel? De oudste van Caroline en Alonso Perez?’ Nu ze hem vastheeft, kan ze hem gemakkelijk een stukje naar voren duwen, zodat iedereen hem kan bewonderen.

Leo Perez.

‘O,’ zegt Sophie.

Charlie mompelt iets waarop Nonna ‘Ga je mond spoelen’ zou roepen.

Het hele gezelschap heeft hem nu gezien en verschillende familieleden heten hem welkom in de chaos. Het geluidsniveau stijgt nog verder, zoals altijd wanneer we allemaal in één ruimte opgepropt zitten. Hij schudt handen en beantwoordt vragen over zijn ouders en hoe het met hem gaat, maar ik zit te ver weg om te horen wat hij zegt.

Natuurlijk is het Leo. Ik had hem alleen niet herkend met zijn lange krullerige haar. Als kind had hij altijd stekeltjes. Zijn gezicht is niet meer zo bol en hij is minstens dertig centimeter langer geworden.

De familie Perez woonde naast de Valse Meiden, totdat meneer Perez werd overgeplaatst vlak voordat we naar de achtste klas gingen. Leo’s ouders hadden goed contact met tante Maggie Mae en oom Marcus. Hun kinderen waren onafscheidelijk en in de zomer vierden ze samen vakantie. We hebben altijd geweten dat de Valse Meiden liever met hen optrokken dan met ons.

‘Leo,’ zegt Nonna. ‘Dat is een goed idee van Jo Lynn; doe je mee? Jij doet dit jaar ook eindexamen! Vertel ons alles over je plannen.’

Mary Jo verplaatst haar stoel een stukje. ‘Je kunt hier nog wel tussen.’ Ze knikt naar de ruimte tussen haar en Jo Lynn.

Charlie schuift gauw dichterbij mij toe.

Het is lang geleden dat Leo bij ons was, en dit gezelschap kan behoorlijk overweldigend zijn. Aan zijn gezicht te zien herinnert hij zich niet aan onze namen of wie bij wie hoort, en het voelt alsof er elk moment een kruisverhoor gaat beginnen.

‘Ik, eh, nee, dank u,’ zegt Leo uiteindelijk.

Charlie kreunt.

‘Het is jaren geleden,’ fluister ik naar hem. ‘Laat nou maar.’

Hij trekt een rare kop. ‘Ik zeg niks.’

Charlie en Leo zijn niet bepaald goed uit elkaar gegaan. De laatste keer dat ze elkaar zagen, was volgens mij op het feest in het park ter ere van de laatste schooldag. Charlie deed toen heel hatelijk, zoals alle jongetjes van elf. Charlie en zijn vriend Judd gooiden over met een rugbybal, en Charlie rende een beetje te snel achteruit om hem te vangen en maaide Jo Lynn omver. Haar witte spijkerbroek werd vies, en ze begon te brullen. Omdat Leo als een broer voor hen was, gaf hij Charlie een duw voordat die sorry kon zeggen of Jo Lynn overeind kon helpen. Dus had Charlie hem geduwd. Ze zullen zelf vast zeggen dat ze als echte mannen hebben geknokt, maar eigenlijk was het niet meer dan wat gezwaai met armen en benen.

Ze werden allebei voor het einde van het feest naar huis gestuurd.

En dat is Charlie duidelijk nog niet vergeten.

‘Nou, als je je nog bedenkt, spring je er maar tussen,’ zegt Nonna, die weer terugdraait op haar stoel. ‘Waar waren we?’ Zonder om te kijken voegt ze eraan toe: ‘Dallas, als je nog één stuk kip uit die schaal pikt, zwaait er wat.’

Hij slaakt een kreet als zijn broer Denver hem een por geeft. Zijn kans om een kippetje te pakken is nu natuurlijk helemaal verkeken. Ik heb met hen te doen. De geuren in Nonna’s keuken zouden zelfs de allerbraafsten tot diefstal aanzetten. Dallas en Denver horen bij tante

Patrice en oom Ronnie. Ondanks hun wat vreemde ouders zijn de jongens cool, al zijn ze vernoemd naar de steden waar ze zijn verwekt.

We weten allemaal dat Nonna bluft, maar toch waagt Denver zich niet meer in de buurt van de kip. Nonna houdt iedereen hier gegijzeld door het eten pas te serveren als we klaar zijn.

Ze zet haar leesbril op en bekijkt de vragenlijst die ze van de week voor zichzelf heeft geprint. ‘Oké, vraag één: ga je studeren?’ Ze kijkt ons een voor een aan. ‘Het is volle bak dit jaar!’ Haar enthousiasme is de reden dat dit Ding nog elk jaar wordt gehouden.

We steken allemaal een hand op en roepen: ‘LSU!’, Louisiana State University, terwijl we het antwoord achter *Zo ja, waar?* schrijven. Er schalt een luid ‘Bingo!’ door de keuken.

Ik neem de vragenlijst snel door en hoop maar dat het eten niet koud is tegen de tijd dat we klaar zijn. Wat een boel vragen.

‘Volgende!’ zegt Nonna. ‘Wat ga je studeren?’

Hoewel ik het antwoord wel wil uitschreeuwen om er wat vaart achter te zetten, moet ik wachten op mijn beurt. Nonna begint aan de overkant van de tafel.

‘Sophie, wat heb jij opgeschreven?’

Sophie schraapt haar keel en zegt: ‘Verpleegkunde.’ Charlies moeder, tante Ayin, steekt haar hand op en roept: ‘Bingo!’ Sophie straalt en Nonna klapt verrukt in haar handen.

Had ik al verteld dat Nonna iedereen die die door huwelijk lid wordt van deze familie met terugwerkende kracht zo’n vragenlijst laat invullen, zodat ze kunnen delen in de vreugde? Dit is geen familie voor doetjes.

De volgende is Wes. Als hij ‘Bedrijfskunde’ roept, gillen vier ooms en twee tantes: ‘Bingo!’

En zo gaat het verder, totdat we de tafel rond zijn en Charlie aan de beurt is.

Hij aarzelt even, terwijl iedereen naar hem kijkt. In de rechterkantlijn van zijn vragenlijst heeft hij perfect geometrische figuren getekend. School is niet zijn ding, en ik weet dat hij worstelt met zijn ouders' wens dat hij in hun voetsporen treedt en medicijnen gaat studeren. Maar dat zal hij nooit doen; hij kan niet tegen bloed. Charlie is iemand die het in de echte wereld zeker weten gaat maken... als hij daar eenmaal is.

'Ik weet het nog niet,' zegt hij en hij heeft van iedereen de meeste bingo's in de kamer.

'Je hebt nog tijd zat om te beslissen!' Nonna zwaait met haar hand door het vertrek. 'Dat is hun allemaal ook gelukt.'

Hij grijnst. Dan tekent hij onder aan zijn papier een bakstenen muurtje. 'Olivia is aan de beurt,' zegt Nonna.

Ik ben precies het tegenovergestelde van Charlie. Ik ben dol op school. Ik heb alle vakken voor aankomende herfst al bekeken en kan niet wachten tot de open dag, zodat ik mijn rooster kan samenstellen.

'Ik ga accountancy en politicologie studeren, met als bijvak Spaans,' antwoord ik.

Mijn beide ouders hadden wat bedrijfsadministratie betreft 'Bingo' kunnen roepen, maar die zijn deze week de stad uit voor hun werk. Het valt niet mee om je in zo'n grote familie als deze te onderscheiden, dus ben ik blij dat het stil blijft.

Totdat Jo Lynn zegt: 'Wat een rare combi.'

'Nee hoor,' zeg ik. 'Want later wil ik ook nog rechten gaan doen en me specialiseren in internationaal belastingrecht.'

De Valse Meiden wisselen een blik. Ze zullen me wel verwaand vinden, maar ik weet gewoon wat ik wil. Ik ben gedreven. En ik ben het zat om me daarvoor te moeten verontschuldigen.

Nonna klopt op mijn hand. 'En dat ga je vast geweldig doen! Iedereen weet hoe hard jij werkt. Ongelooflijk dat je *nét* niet de beste leerling van de klas bent geworden.'

'Ik ben blij met mijn tweede plek,' zeg ik snel. En dat is echt zo, al is het frustrerend dat ik net iets tekortkwam.

Nonna richt zich weer tot Sophie met de volgende vraag, terwijl ik word afgeleid door een berichtje op mijn telefoon. Het is een e-mail van de conrector.

Ik laat het toestel van de tafel glijden, leg het op mijn been en swiipe het open.

Aan: Olivia Perkins

Van: Dwayne Spencer

Onderwerp: formulier 'Buitenschoolse sportactiviteiten'

Mejuffrouw Perkins,

Volgens onze administratie hebben we nog geen ingevuld formulier 'Buitenschoolse sportactiviteiten' van je ontvangen. Het is jouw verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat je de benodigde uren maakt en een ingevuld formulier inlevert. Als je samen met je klasgenoten je diploma wilt ontvangen, moet het ondertekende formulier *vóór* maandagochtend 16 mei om acht uur bij ons binnen zijn.

Hoogachtend,

D. Spencer

Ik lees hem twee keer om zeker te weten wat er staat. De coach zei dat hij alle formulieren bij school zou inleveren. Het mijne is kennelijk zoekgeraakt – maar hangt mijn diploma hier echt van af? Ik ben de *salutatorian*, de een-na-beste van de laatstejaars! Ik heb zeven vakken op een hoger niveau gedaan. Ik had me ingeschreven voor buitenschoolse sportactiviteiten omdat ik alleen daarmee alle andere vakken

op mijn eindlijst kon combineren. Ik kon kiezen uit golf en tennis. Volgens Charlie had ik voor beide te weinig coördinatievermogen, maar hoewel ik had toegegeven dat ik in tennis een ramp zou zijn, leek golf me geen probleem, aangezien je daarbij niet zoveel hoeft te rennen.

Vandaag is het 8 mei. Meneer Spencer heeft me dus acht dagen de tijd gegeven om dit op te helderen. *Het is een misverstand, het is een misverstand*, scandeer ik in mijn hoofd.

‘Olivia?’ vraagt Nonna.

Ik schrik op uit mijn gedachten.

Charlie leunt naar me toe. ‘Favoriete club,’ fluistert hij.

Ik weet het even niet. De afgelopen vier jaar zijn naar de achtergrond verdwenen, ik kan alleen nog maar aan die e-mail denken.

‘Waarschijnlijk dezelfde als die van mij,’ flapt Charlie eruit.

Ik draai mijn hoofd iets en kijk stiekem op zijn papier.

pingpongclub

Ik wist niet eens dat die bestond, maar ik knik en zeg: ‘Ja, die is vet.’

Als ik weer naar het bericht van meneer Spencer kijk, voel ik dat mijn borst samentrekt en mijn ademhaling sneller gaat.

‘Volgende vraag!’ roept Nonna.

‘We moeten er sneller doorheen,’ zegt oom Charles. ‘Anders zitten we pas tegen de ochtend aan het diner.’

Oom Marcus brult: ‘Bingo!’

Nonna doet alsof ze haar twee zoons niet hoort en kijkt naar mij. ‘We beginnen bij Olivia en gaan dan in tegenovergestelde richting verder.’

Ik lees de volgende vraag hardop voor. ‘Waar woon je over tien jaar?’